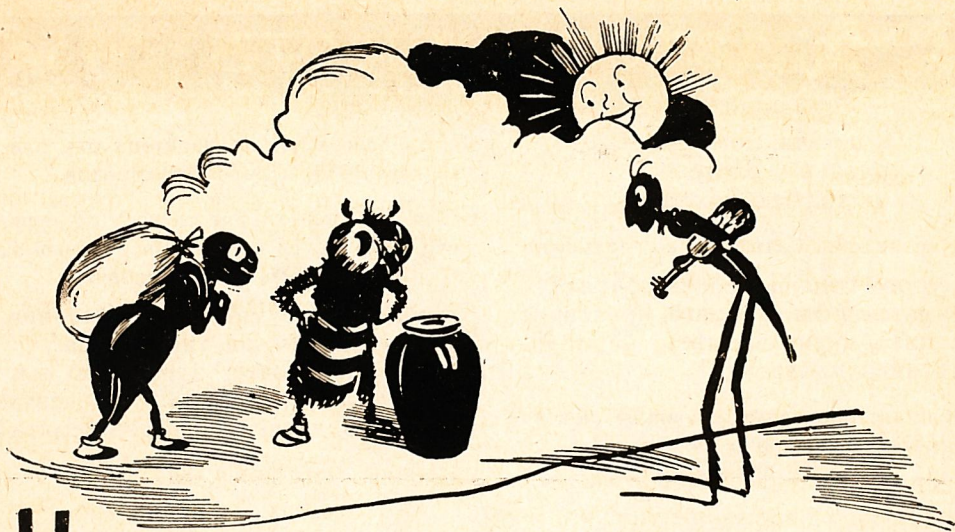

ИЗЛЪГАНОТО ШУРЧЕ

21

Презъ единъ горещъ юлски день, на кръстопътя се срещнаха мравката, пчелата и шурецътъ. Прашни, потни, тѣ мъкнѣха своитѣ тежки товари: мравката носѣше торба съ жито, пчелата — делва съ медъ, шурчето пъкъ влачѣше една дъбълга върлина. Спрѣха се тримата другари.

— Брей, че жегата! — оплака се шурчето.

— Страшна жегата! — повтори мравката.

— Ехъ, шурче, ти можешъ да ни спасишъ, — рече пчелата. — Изтегнѣ се нейде на сѣнка и ни посвири. Така по-леко ще работимъ. Засмѣ се шурчето.

— Сега не е време за пѣсни, а за работа. Скоро зимата ще дойде и ще свари зимницитѣ ми праздни.

— Ти пъкъ, шурче! Посвири, докато си напълнимъ нашитѣ хамбари,

после заедно ще напълнимъ и твоя.

Шурчето имаше добро сърдце и се съгласи. Седна подъ дебелата сѣнка, настрои гъдулката си и за свири. Хубаво свирѣше. Другъ цигуларъ като него нѣмаше въ цѣлата околностъ.

Мравката и пчелата забравиха жегата, слушаха хубавитѣ пѣсни и тичаха нагоре-надолу.

Свири шурчето цѣло лѣто. А когато днитѣ намалѣха и нощитѣ станаха студени, то прибра гъдулката си и отиде при пчелата.

— Пчелице-сестрице, време е вече да ми помогнешъ да събера зимнина, нали ми обеща.

— О, шурче, наистина, обещахъ ти, но имамъ още много работа.

„Измами ме пчелата“, помисли си натъжнено шурчето и се запъти къмъ мравката.